

СМЕЛА І РАШУЧА РАЗГОРТАЦЬ БОЛЬШЭВЦЬКУЮ САМАКРЫТЫКУ

НЕБОЛЬШЭВІЦКІ СТЫЛЬ РАБОТЫ

Сакратар парткома партарганізацыі Мозырскага акрыяніком т. Патапенка ў сваім зухвалым і прасіраваным выступе старанна перадаў усе недахопы партыйнай работы, указав на адсутнасць у арганізацыі вострай крытыкі і самакрытыкі, але сам нічога не крытыкаваў. Усе недахопы работы ён прылісаў партарганізацыі ў цэлым, канкрэтных жа вынікаў не назваў. Не было ў выказанні і самакрытыкі. Яна была звядзена да таго, што Патапенка «неўважліва частку віны ўсклаў на партком. Канстатуючы факт прытулення большэвіцкай пільнасці, які вырабіўся ў несвоечасовым выкрыціі трагічнага Гішбурга і Ляскага, сакратар парткома ні слова не сказаў аб прычынах гэтага прытулення. Ён умоўчаў аб наяўнасці ў арганізацыі апарату-ністычнага добраўпарадкавання, прапаганды, самакритыкі, палітлітвы і фінансавання, а таксама грубага заціску крытыкі і самакрытыкі.

Усё гэта і шмат чаго іншага было ўсклаў на партком, дакладу. Галава камуністы, хаця і агаляў, але ўсё-ж крытыкаваў «справядліва» Дубіну — старшыню акрыяніком. Гаворачы аб гэтым палітычна бізурным чалавеку, грубым закмышчыку крытыкі і партыйнаму савецкаму замакрату, тым, хто выступаў, прыводзілі важкія факты. Дубіна напавядаўскаму асноўна да партыйнай работы. З'яўляючыся членам парткома, ён наведваў паседжання яго тым, калі яму хварэла. На партыйны сход таама не з'явіўся. Неправільны былі выказанні, калі гэта выказанне магло партыйнае сходна на палітыку.

Камуністы, у тым ліку і члены парткома, праходзілі іма гэта, на сутнасці агітпартыйных, адносін Дубіны да выканання прамых абавязкаў члена партды. Аны маўчалі, таму што баяліся крытыкаваць грознае начальства, другі жадалі жыць у дружбе з начальствам, а трэці надхалілічлі і ўгодлівае начальства.

На гэтым-жа прычынах нічо не выступаў супроць грубага парушэння Дубінай савецкай замакратыі па паседжаннях прэзідыума акрыяніком. Ён прывітаў усе настановы прэзідыума прымаўся без абмеркавання і галасавання. Таго, хто адважваўся перачыніць Дубіну, ён адразу абрыдаў і грозна крычаў: «Хто са мной не згодзен, той прадавец у акрыяніком не можа». Але гэтага мала. Аб многіх «па-

станавах» члены прэзідыума наведваліся годкі з акрыяніком. Дубіна «выпра-паўваў», «прынімаў» іх асабіста са сваім вышэйшым сакратаром Мухай.

Камуніст Арошаў расказаў у сваім выступленні, як т. Дубіна павялаў загал-чыкаў аддзелаў акрыяніком па рангах. Аны былі сінкі, другія — пясчкі. За-галчыка фінансавага аддзела Варшаўскага ён усхваляў і заклікаў раўняцца на ім. І толькі таму, што Варшаўскі стараўся ўгаварыць начальства, ён не толькі не выступаў супроць парочных метадаў работы Дубіны, як старшыню акрыяніком, але і недарозна ўсхваляў яго, як лепшага кіраўніка акрыяніком. Надхаліства Варшаўскага вельмі ярка вывілася ў яго выступленні на справаздачна-выбарчым сходзе. У мэтах маскіравання ён пачаў было крытыкаваць Дубіну, але тут-жа прасіў у Антона Васільевіча прабачэння.

— Ён не гаварыў, Антон Васільевіч, — гаварыў ён халікатным тонам, — крытыка вашых недахопаў правільна.

Але Варшаўскі не толькі пахаліў. Ён да таго яшчэ і грубы закмышчык крытыкі. Аб гэтым гаварыў у сваім выступленні камуніст Гуаман. Ён прывёў факт по-сты Варшаўскага супрацьпартыйна акрыяні-ком Фрыман, якая адважылася крыты-каваць яго ў вуснай газеце.

На сходзе высветлілася, што наміж кі-ручымі работнікамі акрыяніком — камуністамі Дубінай, Нейштатам і іншымі ўжо доўгі час існуюць беспрывітныя і свравікі скорага характару, якія даводзілі да паранікаў «бруднай блізна». Гэта не магло не адбіцца на партыйнай і савецкай рабоце. Замест вырашэння палі-тычна партыйнага жыцця, партком і на-вед партыйнае сходна забавіліся разгледам беспрывітныя знакі, якія не знішчаны ішчэ і зараз. Выступленне т. Дубіны ў савецкай рабоце, на дакладу сакратара парткома, пабуванне выключна на беспрыві-тныя знакі, адлігнула яго ўвагу ад таго, каб на-большэвцкую прамышу свае памылкі, выправіў іх. Ён наведваўся яго высокаважальнаму персону. Гэтым самым Дубіна паказаў, што ён нічога не зраў-наў у рамёнях Пленума ЦК ВКП(б) аб перабудове партыйнай работы. Беспрыві-тныя знакі адлігнулі яго ўвагу ад павіненнасці партыйнага жыцця, ён перык-метна для сабе, скаціўся на шлях абыва-дэльшчыны.

Р. ФАЛОУ.

НЕДАПУШЧАЛЬНАЯ БЕСКЛАПОТНАСЦЬ

Недарозна ЦК ВКП(б) папрэдаваў партарганізацыі і кожнага камуніста ад парадку і выключна адказнасці за заха-ванню партдакументаў. У пісьме ЦК ВКП(б) «Аб арганізацыі выбараў парт-арганізацыі» ў пункце 13 записана: «Усе ма-тэрыялы выкарыста (гэтага) галасавання (спіс кандыдатур, пісьмовыя заявы, па-ліці галасавання і т. д.) павінны захоў-вацца ў партыйных органах па правах сакрэтных дакументаў». Аднак у Дрысе-нскім раёне і да гэтага часу бодь вы-падкі бесклапотнасці і агітпартыйных адносін да захавання партдакументаў. Тым больш азначэння такіх адносін, калі гэта датычыць партарганізацыі і камуністаў, якія знаходзяцца на самай мяжы.

Вось некалькі фактаў: калі я быў у Боркавінскім сельсавеце і з'явіўся к парт-оргу Грэчко (ён-жа пачатковы ўчора 719), я папрасіў паказаць мне партда-кументы, у прыватнасці звышана з выба-рамі. Апошні, знаходзіўся тым, што я назваў сабе, не сымпатыі і не прыва-рэнны майх дакументаў, дапусціў да праг-ля-

ду ўсіх партдакументаў партыйнай партарганізацыі. Інструктар РК т. Шыбака ўсе партдакументы на выбарах у парт-ыйна партарганізацыі Гарадзкіскага сель-савета (пратакты, выбарчы спіс і інш.) склаў у партфель, прывёў у РК і наклаў у шафку свайго стала, дзе іх і знайшоў выключна абавязкі сакратара РК т. Шыбака.

Былі парторы партыйнай партаргані-зацы Дрысеўскага раёна, член партды ў 1919 года Кавалевіч, у сярэдку, зроб-леную для сакрэтных дакументаў, напісаў пісьмо (выбраўшы актуй паперы), заў-важучы, што пісьмі-вельмі канфідэнтальны і іх могуць параспаўваць.

Ён-жа згубіў некаторыя пратаколы. Бес-спрэчна, што ўсё гэта — вынік страці палітычнай пільнасці, гэта сведчыць, што рах камуністаў па-абывацельска адносін-ца да захавання партыйных дакументаў.

РК ВКП(б) павінен зрабіць адзель-структуры вывады.

Інструктар ЦК КП(б) Вл. КУДРАЕУ.

Праф. А. АЛЬШВАНГ

ЛЮДВІГ ВАН-БЕТХОВЕН

Найважнейшыя сусветны кампазітар ко-ваго часу Людвіг ван-Бетховен нарадзіўся 8 снежня 1770 года ў нямецкім прыра-дзім горадзе Боне ў буйнай сям'і прырод-нага спевака. Становішча служачых му-зыкантаў — немцаў у раздробленай паў-феадальнай жабрацкай Германіі XVIII ста-годдзя было бягучае. Аднак на само-вельства таго або іншага ўладальніка ня-вя, вымушаны працаваць, каб дагатаць маленяку або вялікаму дэпутату, апа-чавае на-жабрацкім, нямецкі музы-канты маршкі. Характэрны вогух Фран-цыя Валакіна або нямецкіх спяваках. «Я ў большым заважлівым слухаю іраўнае свайі кабылы». Ачыненны на менш музыкантаў павіна канкурэнцыя імпартаў італьянскіх віртуозаў і спева-коў. Нават геніяльны Монарт (1756 — 1791) доўгі гады быў вымушан давацца на пастаянай пасадзі.

З 12 да 22 год Бетховен служыў му-зыкантам у княжэскай капэле ў нацыя-нальным театры горада Бона, граючы дасканла на некалькіх інструментах (ар-ган, клавесін або фартыяна, сарыска, альт, флейта). Ішчэ з дзяцінства Бетхо-вен праславіўся палкімі імпрывізацыямі. Яго юнацкія творы для розных інстру-ментаў і ансамбляў (сумесная ігра на некаль-кіх інструментах), для спеваў і для ар-кестра з хорам вываілі яго імкненне да гераічнага, глыбока выражанага, револю-цыянага мастацтва. Права, некаторыя юнацкія творы Бетховена ішчэ вытрыма-лі ў духу Гайна. Але гэта і не з'яўна, наколькі Бетховен ў малодзі быў вуч-нем Монарта і Гайна.

Агульная асета Бетховена абмежа-лася ніжэйшай шпалай. Але выключна лікаўнае штурхала кампазітара да за-ўсёдашняй самаадукацыі. Ішчэ ў юнацтве

ён чытаў Гомера, Платарха, Шекспіра, Гердера, Лесіна, Гете, Кашпюга і і-т-п. Восенню 1789 года ён праслухаў публічны курс філасофскага факультэта Вонскага ўніверсітэта. Французская бур-жуазная рэвалюцыя, якая выбухнула ў 1789 годзе і сёння з твару яшчэ іра-нянскі прывілаі на Францыі, выкавала на першы парах захапленне пераважна большасці імепнай буржуазнай інтел-лігенцы. Бетховен на ўсё жыццё захаў ліпавісь да дэспатызма, блажэнную веру ў чалавечую асобу і патрабаванне грамад-скай і асабістай свабоды. Усё гэта было прадстаўлена рэвалюцыяй, сапраўды парадзівым лэйў з'яўляецца творчасць Бетховена.

У 1792 годзе ва ўзросце 22 год Бетхо-вен пазавёўся пакінуў сваю ройскую радзіму і пасляўся ў імперскай сталіцы Вене, дзе і пражыў да самай смерці (1827 год). Вена а 260.000 жыхарамі, з яе паліцамі, бібліятэкамі, музеямі, з яе багачэйшай сцэнічнай артыстакра-тыяй, а з іштэтычным театрам і забавай была па тым часу сусветным музыкаль-ным пэтрам. Тут, у славян джарыскага (Астэрка, Літхоўскі, Лабковіч, Разумоў-скі), развілася інструментальная твор-часць: вываіліся сімфоніі, квартеты, са-петы, адваілася заступіштва кампазіта-рам, пісьмацам, сарыскачым, вялікачэлам. Бетховен амаль харау па прываре набіў славу першага ў Вене пісьмаці імпрыві-затарам. Што датычыць яго твораў, то яны складаюць толькі з палкавымі прывілаі са-бе дарогу. Новы рэвалюцыяны дух, гораць-ныя вобразы, глыбокія пачуцці, выражаны ўжо ў першых невялікіх творах Бетховена (першыя фортыяныныя сапеты, квартеты і ішч. ансамблі), у многіх не былі зраўне-ны публікай, якая складала музыкальную

Рабочыя Брагінскага прамысловага камбіната на вывучэннем даклада таварыша Стапіна на Пленуме ЦК ВКП(б). Фото Я. Далука (ВФФ).

У КІРАЎНІЦТВЕ ПА СПРАВАХ МАСТАЦТВА

Четыры дні праходзіў справаздачна-выбарчы сход партыйнай партарганізацыі Кіраўніцтва па справах мастацтва пры СНБ БССР. У арганізацыі 10 членаў партды. Праграма была вельмі разнастайная. Кожны а выступаўшых гаварыў, колькі хацеў. І не гадзачы на гэта, усё-ж некаторыя таварышы ўхіляліся ў сваіх зухваліх іхных прамовах нічога сур'ёзнага не ска-заць, увываіць да самакрытыкі. Такія былі прамовы дырэктара філіяльнай Праі-на, дырэктара Белдзяржстрады Гурвіна і ішч.

Між тым, срод павінен быў выкрыць прычыны і накіраваныя вынікі вядзін неахопаў на фронце мастацтва ў БССР. Ён павінен быў мабілізаваць партыйную арганізацыю на ліквідацыю вынікаў шко-літства па ўсіх частках гэтага фронту.

У апошні дзень схода, калі спіс арата-раў быў вычарпаны, слова ўваў пачаўшы Кіраўніцтва т. Пасюкевіч. Сход настая-жыўся.

Вядома, што ворагі прабраўлі ў савец-кай вываішча мастацтва Кіраўніцтва па справах мастацтва, у театр, на клубную арэдуру. Яны шпозілі ў музыцы, архітэктуры і ішч. Напярэй ў свой час вакрылі азіяцка-аграрнае вучышча ў Беларусі, стварылі штуч-ныя раэрны між операў і кансерваторыяў і справе вырочвання талентаў арты-стаў, спевакоў, музыкантаў з гупчых ра-ёнах і калгасных мас Беларусі. Яны таксама зрабілі ўсё, каб пазбыць Белар-

ускі оперны театр сваіх напавядаўных кадраў.

І-жа Кіраўніцтва па справах мастац-тва ліквідуе вынікі варагой дзейнасці? Аб гэтым нічога не сказаў т. Пасюкевіч і выкілаў законнае незадавальненне ў агульнага схода.

— Сістэму майго кіраўніцтва, — заявіў ён, — крытыкавалі не з таго боку. Я ішчыў, як у партыйным апарате, верыць, што камуністы прывяць ініцыяты-ву ў рабоце, але памыліўся. Я дапусціў гіпкі лібералізм, і ў гэтым мая віна... Адвергнуўшы такім чынам прывітальную крытыку яго работы, Пасюкевіч неаза-служана ахаў ўсіх камуністаў Кіраўніцтва па справах мастацтва, прыніскаў іх свае ўласныя аганы. Ён папрабаў пры гэтым ахарактарызаваць кожнага каму-ніста пасабку і зрабіў свой недарослы-ны намік, што ўсе яны павінны быць заапенены.

На сходзе высветлілася некаторыя важ-ныя «святлы», якія датычаць асабіста Пасюкевіча. Аказалася, Пасюкевіч, не маючы ніякага права, апушчаны шляхам артыма партызанскі білет. Пасюкевіч прыняўся, што партызанскі білет сапраўды артыма няправільна. Ён заўважэ зараз, што быў былым арганізатарам самастой-нага быстраганага атрала, які, па яго словах, «не змагаўся за савецкую ўладу, але і не быў агітсавецкім».

Партыйны сход даўшы тэрмінова рас-тараваць гэта справу новаабранам парт-оргу.

Р. ДОДЗІН.

НА СХОДЗЕ ГЛУСКАІ РАЙПАРТАРГАНІЗАЦЫІ

14 красавіка, у 4 гадзіны дня, пачаў сваю работу сход партыйнай арганіза-цыі. Саватар райкома тав. Краўчанка ў сваім дакладзе зусім мала крытыкаваў недахопы ў рабоце райкома і ішчых раён-ных арганізацыяў.

Распачыліся спрэчкі. Аб асноўны крыты-кі старшыні РВК тав. Фейтін гаварыў т. Бакун.

— Апошні а крытыкаваў работу РВК і членаў прэзідыума, гаворыць ён, тав. Фейтін пачаў гэтага мей сказаў-сякое тэ права маеш крытыкаваць членаў прэзідыума РВК?»

Тав. Краўчанка гаворыць, што ма-савая работа ў савецкай наладжана вельмі слаба. Раёныя работнікі — рэлікі «ос-ці ў савецкай і калгасках. Тав. Рушнікі (заагачы райком) зусім дрэнна кіруе ра-ботаю калгасоў. Дырэктар МТС тав. Каво-лоў працуе вельмі дрэнна, трактары ішчэ не адрамантаваны, стахаваўшы рух сарот трактарыстаў разгорнут слаба. Больш та-

го, а боку Кавалова наглядваюцца вучы-шчы, бюракратычныя адносінны да сваіх кадраў.

Тав. Дробаў (старшыня калгаса) ра-сказавае, што старшыня РВК тав. Фейтін і загадчык райфа тав. Магільнаў жы-вуч дружнай сямейкай. Яны змаваюць недахопы ў сваёй рабоце і гэта, бес-спрэчна, адбіваецца на рабоце оагаскіх савецкаў і калгасоў.

У партыйнай арганізацыі налічваецца 157 членаў і кандыдатаў партды. На сходзе-ж прысутнічае толькі 134. Астат-нічае па неважлівых прычынах 23 тавары-шы.

Крытыка неахопаў у рабоце райкома праходзіць зусім на нізкім узроўні. Го-лаўністы ішчэ не гаворыць поўным гола-сам аб недахопах у рабоце райкома па разгорнутым палітычна-вываішчаў і агі-татыйна-масавай работы ў партарганіза-цыі і сарот беспартыйных мас.

А. ЛЕВІН.

Памёр пісьменнік Ілья Ільф

Ілья Арнольдзвіч Ільф памёр 13 красавіка ў 22 гадзіны 35 мінут ад вострай ушпышкі туберкулёза лёгкіх, выкілаўшай з'явы параціа сардэчнай дзейнасці і адёк лёгкіх.

Ілья Арнольдзвіч Ільф нарадзіўся ў 1897 годзе ў Одзе. Літаратурны ён па-чыў займацца ў 1918 г.

Сатырычныя раманы «Дванадцяты студзень» і «Залоты тэлефон», напісаныя ім сумесна з Еўгеніем Петровым, зрабілі Ільфу шырока вядомым. Гэтыя рама-ны вышлі ў некалькіх выданнях, перакла-дзеныя на замежныя мовы.

Разам з Еўгеніем Петровым І. Ільф зрабіў пасаду ў Злучаных Штатах Аме-рыкі і напісаў артыя ахаляўчоныя парты-сы аб гэтай краіне — «Адноствая Аме-рыка».

І. Ільф вядомы чытачом і як таленаві-

ты фельяетніст. Ішчэ зусім малаўна, у савецкім, у «Правіце» з'явіўся вылісавы ім і Еўгеніем Петровым фельяетон «Часы і лілі».

Да апошніх дзён свайго жыцця І. Ільф не спынаў актыўнай грамадскай работы. Хвароба перашкодила яму пры-ваіць асабісты ўвадзі агульна-маскоўскім сходзе пісьменнікаў, які а-быўся ў красавіку. Але разам з Еўгеніем Петровым ён прадыктаваў прамову, якую Петроў ат імя свайго і Ільфа сказаў па гэтым сходзе.

У асобе І. А. Ільфа краіна страціла аднаго з лепшых савецкіх пісьменнікаў-сатырыкаў.

ЯШЧЭ РАЗ АБ РАБОЦЕ СУВЯЗІ

(Па пісьмах працоўных)

За апошні час у «Звязду» паступаюць дзесяткі пісем працоўных, у якіх яны скардзяцца на дрэнную і недапушчальную работу органаў сувязі.

Гэтымі днямі рэдакцыя атрымала пісьмо ад т. Сасіновіча, які піша, што 14 ліпеня 1936 г. з азербскага паштовага аддзлення, Дзяржсінскага раёна ён паслаў 35 рублёў у Вярбуўскі свайму брату. З таго часу прайшоў больш поўгода. Але яго брат зусім гэтых грошаў і сёння не атры-маў. Тав. Сасіновіч высветляў прычыны таго, атрымаў грошы на азербскай пошце, там з'явіліся: «Вашы грошы пераслаі праз баяніскае паштовае аддзленне, куды Вы з'яўраіцеся». А там гаворыць: «Вашы грошы да нас не паступалі». Г-жа Паўліч Айна з Бабоўскага сельсавета, Жлобінска-га раёна, скардзіцца, што яна на працягу 1936 года адла па жлобінскую пошту па квітанцыях №№ 11, 118, 218, 591 і 1024 пяць паслакаў па агульнаму суму 750 рублёў. Усе пяць паслакаў не былі дастаўлены адрасату. Калі г-жа Паўліч звярнулася на пошту з запытаннем аб гэ-тым прывады, ёй адказалі: «Пасылкі праш-лі, а грошы нам павінны быць звернуты». Аднак грошы яна не атрымала і да гэтага часу. Работнікі жлобінскай пошты не з'яўраўваюць увагі на не скаркі. Больш таго, яны здыктуюцца над ёй, кажучы: «Мова ты, старая, атрымала грошы і маў-чыш».

Тав. Латышоў Н. Я. з Горацкага раёна ў сваім пісьме расказвае нам:

— Загалікам ліхаоўскага паштовага аддзлення Горацкага раёна прадуе нехта

Раманаў А. Пісьмі па яго віне часта прападаюць, лі зусім атрымліваюцца па некалькіх месцах. Да наведвальнікаў ён адносіцца груба і па-бюракратычнаму.

Сталіноўка Канстытуцыя гарантуе грама-дзянам Саветаў Саюза таяну пераліс-кі. 128 артыкула Канстытуцыі гаворыць: «...тайна пераліска ахоўваецца законам». Але азначэнныя элементы, якія пралезлі ў апарат сувязі, прабуць скардзяцца свай службавое становішча для сваіх тусючых і брудных дзёў. Аб гэтым нам сігналава селькор — калгаснік з Чырвонопольскага раёна тав. Волкаў.

«У нашым раёне, — піша ён, — вель-кі дрэнна прадуе паштовае сувязь. Саво-вольнае ўскрэпці пісем працоўных, аса-бліва пісем селькорам, увайшло ў сістэму некаторых паштоваў аддзленняў. Я пісаў у «Звязду» аб фактах парушэння савецкіх законаў, аб раскраненні сацыялістычнай уласнасці і т. д. Гэта не спадабацца на-шаму старшынні калгаса «Герой працы». Па дапамозе яму ідзе пісьманосец Нова-Ельнянскага сельсавета Кавалёў, які сі-стэматычна ўскрэпае мае пісьмы, працыва-ля іх і сам паказвае старшыні калгаса, які на мяне потым арганізавае траўлю і галенне».

Фактаў агіднай работы органаў сувязі можна было-б прывесці безліч. Але і гэтыя гаворачы, што кіраўніцтва сувязі БССР не перабудова сваю работу па-новому. Тут яшчэ прадуць па-ранейшаму, па-старынк-ці.

АСТРОУСКІ.

МОЛАДЗЬ ІДЗЕ У ВАЕННЫЯ ВУЧЫЛІШЧЫ

Молдзё БССР у вайнак ахвотай ідзе ў ваенныя вучылішчы РСЧА. У раёнааена-матні паступіла ўжо звыш 350 жаў аб жадаці паступіць у ваенныя вучылішчы. Штодня ў раёнааенаматні прыходзяць малалыя рабочыя, калгаснікі, студэн-ты, вучні дзесятых класаў, каб знавіміт-

на з прывітамі прыёму ў ваенныя вучы-лішчы.

У сваёй аловак малалы савецкія саў-трыты, якія жываюць прывітлівы саў жыццё ваеннай прафесіі, выказваюць сваю ахаляўчэ радзіме і гэтаўнае абар-аніць непаўнагаўнасць іе ружбюў ад пасіганняў ворагаў.

НА УСЕБЕЛАРУСКОЙ НАРАДЗЕ ПА ГІМНАСТЫЧЫ

13 красавіка ў менскім ДOME вучоныя адрылася першая ўсебеларуская нарада па гімнастыцы, на якой прысутніча-ла больш 100 гімнастаў, педагогаў і інст-руктараў з усіх раёнаў БССР. Удзельнікі нарады асадукалі даклад загал-ныя навукова-метадычныя рабінае на-вукова-даследчага інстытута фізкультуры Масквы тав. Новікава на тэму: «Гімнасты-ка — магутны сродак фізічнай культуры ў СССР». Прадстаўнікі добраахвотных устаноў і школ расказалі аб стаюнічых работах па гімнастыцы на мясцах.

Увора разгараўся спрэчка. Аднак не-абходна адзначыць, што яны прадыкавалі ў вельмі неадаровай і неспрыяльнай абста-ноўцы. Асобныя кіраўнікі таварыства і

гарадскі арганізацыі прабуць заапо-чаць крытыку недахопаў іх работы. Прад-стаўнікі таварыства «Дынама» тав. Коруха больш адважыўся пераважы выступленне тав. Студына (Сомель) парозам. Закры-тыкі крытыкаў і месца пераарылі пра-моўна непатрабнімы рэалізмамі і абіна-ватчаванымі.

Беларускі камітэт па справах фізкуль-туры і спорту, які праводзіць наладу, не накіраваў яе работу на правільны шлях.

Сёння нарада васадуе рад метадычных дакладаў па гімнастыцы, якія зробіць су-працоўнікі Ленінградскага і Украінскага інстытутаў фізкультуры. Народа таксама абмяркуе праграму ўсеаараднага гімна-стычнага свята ў БССР. І. ЦЫВЕС.

«Сёмуо сімфонію», музыку аб гетоеўскай гераічнай трагедыі «Эміонт» і ішч.

Сабраўшыся на кангрэсе высонапа-стаўлены багаты наперабой ўжажвалі за Бетховенам, шчогра ўзнагароджвалі яго, наведвалі яго каньерты і адноўленую оперу «Філіа». Але хутка Бетховену прышлось пачуць сапраўднае становішча рэчаў. Моцна ўстанавіўшыся пасля 1815 года глыбока раакцыяны рэжым князя Метэрніха, суправаджаўся разгулам палі-тычных мепарышчэстваў, пазавіленнем усякай свабоднай мыслі, поўным паван-ваеннем парквы і мракабесаў. Снабдало-вы Бетховен, які да канца свайго жы-цця пратрымаўся рэспубліканскі і дэ-макратычны поглядаў, не раз навікаў на сабе палаванне палітэіскіх улад. Нао-гул, жыццё Бетховена, хворага, адзінок-ага, пры метэрніцкім рэжыме было вельмі няжым. Нават музыкальна адука-вальная публіка ачыла Бетховена «сумным пелантам». Ішчэ не стары па ўрасту, Бетховен усё больш ахвотай ад публічнай дзейнасці, замыкаўся ў сабе, палкам ад-лачылася свай творчасці. У апошнія 10 год жыцця ён напісаў невялікую коль-касць, але надзвычай значных па зместу твораў: 5 сапатаў для фартыяна, 5 ква-рэтаў, «Урачыстую месу» і, нарэшце, найважнейшы свой твор — «Дзе

